

τὸ 1956 καὶ τὸ ἀγροτικὸν εἰσόδημα, Δελτίον Α.Τ.Ε. τ. 97(1957).

4. Οἱ συνέπειες τῆς σημερινῆς Δασικῆς πολιτικῆς: Γιατί καταστρέφονται τὰ Δάση

Τὰ παραπάνω στοιχεία δίνουν κατὰ τὴ γνώμην μας μιὰ ἐξήγηση, γιατί ἡ δασικὴ καὶ ἡ ἀγροτικὴ γενικὰ πολιτικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους στὰ 130 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν μέχρι σήμερα εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐχθρότητα καὶ τὸν πόλεμον τῶν ὀρεινῶν πληθυσμῶν ἐναντίον τοῦ δάσους μετὰ τὰς καταστρεπτικὰς γιὰ τοὺς ἰδίους, γιὰ τὸν ὀρεινὸ ἐθνικὸν χώρον καὶ τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν, συνέπειες.

Γιατί, σὲ τελευταία ἀνάλυση, καταστροφὰς τοῦ δάσους εἶναι ὁ ἄνθρωπος, εἴτε σὰν γεωργὸς—ἐκχερσωτής, εἴτε σὰν κτηντρόφος λαθροβοσκὸς ἢ ἐμπρηστής, εἴτε σὰν λαθραῖος καὶ ἀναρχικὸς ὑλοτόμος ποὺ κόβει δένδρα γιὰ τὰς ἀτομικὰς του ἀνάγκες ἢ γιὰ τὸ ἐμπόριο. Τὸ 1957 τὸ Ὑπουργεῖον ἀνακοίνωσε ὅτι στὴν περιφέρεια ἐνὸς μονάχα Πρωτοδικείου κατὰ τὸ δικαστικὸν ἔτος 1956—57 σημειώθηκαν 900 ἐμπρησμοὶ δασῶν. Καὶ φυσικὰ ἐπακολούθησαν ἰσάριθμοι δίκαιες καὶ καταδίκαι. Γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ κακοῦ τοῦ Ὑπ. Δικαιοσύνης μετὰ ἐγκύκλιόν του ἔδωκε ἐντολὴν στὰ δικαστήρια «ὡς πῶς ἐφαρμόζωνται αὐστηρῶς αἱ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος αἱ ἐκτάσεις καὶ τὰ ἀδικήματα ἐμπρησμοῦ δασῶν». Οἱ δὲ ἐφημερίδες συνιστοῦσαν «ὡς πῶς οἱ ἐμπρησμοὶ δασῶν ὑπάγονται εἰς τὰ Στρατοδικεῖα. Νὰ κηρυχθοῦν τὰ δάση εἰς κατάστασιν πολιορκίας. Μήπως μονίμως δὲν πολιορκιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των;» (ἐφημ. Καθημερινή).

Ὅμως ἡ πείρα διδάσκει πῶς οἱ χωρικοὶ δὲν καταστρέφουν τὰ δάση ἀπὸ πνεύμα καταστροφῆς, εἴσι γιὰ ὅλοστο καὶ χωρίς λόγον. Σὲ ἐχθρότητα ἐναντίον τοῦ δάσους καὶ σὲ καταστρεπτικὴν γι' αὐτὸ δράσιν τοὺς σπρώχνουν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ πρωτόγονο παραγωγικὸ καθεστῶς, ἡ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ κατάστασις μετὰ τὸ πολὺ χαμηλὸ βιοτικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο καὶ ἡ σκληρὴ ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ κακὴ δασικὴ πολιτικὴ τοῦ Κράτους. Ἡ ἴδια ἐφημερίδα ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω σὲ σχολίον τῆς στὸ φύλλον τῆς 30-11-58 δίνει τὴν ὁρθὴ ἐξήγησιν τῆς ἐχθρότητας τῶν ὀρεινῶν πληθυσμῶν πρὸς τὰ δάση, τὸ Κράτος καὶ τὰ δασικὰ ὄργανά του:

«Ἡ μάχη ποὺ συνήφθη προχθὲς ἐπὶ τοῦ ὄρους Παναχαϊκῶν δὲν Πατρῶν, θὰ ἔπρεπε

νὰ ἐμβάλῃ εἰς σοβαρὰς σκέψεις τοὺς ἀσχοῦντας τὴν γεωργικὴν καὶ δασικὴν πολιτικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μία ἐνωσιὰ ἀγνώστων ἐπετέθη ἐναντίον τῶν δασικῶν ὑπαλλήλων ἐνὸς φυλακίου ἐπὶ τοῦ ὄρους καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι πῶς δὲν τοὺς ἐξώτωνε. Τὰ ἴδια ἀκριβῆς αἰσθητά τρέφουν εἰσι οἱ ὀρεινοὶ πληθυσμοὶ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Κράτος. Ἐχθρεύονται τὰ ὀλίγα δάση, ποὺ ἀπομένουν εἰς τὴν χώραν, ἐχθρεύονται τὴν ἀναδάσασιν, θεωροῦν κίνδυνον τὸ νὰ φυτρώσῃ τυχαίως ἓνα δασικὸν δένδρον εἰς τὸ χωράφι των, διότι θὰ ἔλθῃ τὸ Δημόσιον καὶ θὰ τοὺς πῇ: «ἐδὼ εἶναι δάσος». Καὶ διὰ αὐτὰ, διότι οὐδεὶς ἐσκέφθη παραλλήλως πρὸς τὴν προστασίαν τοῦ δάσους, νὰ προστατεύσῃ καὶ τὸν πληθυσμὸν, ποὺ ἀπέξη ἐκ τῆς καταστροφῆς του.....».

Γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ δάση πρέπει νὰ ἀλλάξῃ ἡ στάσις τῶν χωρικῶν ἀπέναντι τοὺς, νὰ συμπιλιωθῶν μ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἀγαπήσουν. Γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὅμως ἡ στάσις τῶν χωρικῶν ἀπέναντι τοῦ δάσους, πρέπει νὰ μεταβληθοῦν οἱ σχέσεις τῆς δασικῆς ἰδιοκτησίας καὶ παράλληλα ν' ἀλλάξῃ ριζικὰ ἡ δασικὴ καὶ ὅλη γενικὰ ἡ ἀγροτικὴ καὶ οἰκονομικὴ πολιτικὴ τοῦ Κράτους. Μόνον στὰ πλαίσια μιᾶς προγραμματισμένης, ἐπιστημονικὰ ὀργανωμένης, ἰσορροπημένης καὶ σύμμετρα ἀναπτυσσόμενης ὀρεινῆς οἰκονομίας, ποὺ θὰ ἀξιοποιῇ τὸ δάσος σὰν παραγωγικὴν δύναμιν μόνιμα καὶ στὸ μέγιστον βαθμὸν τῆς ἀποδοτικότητάς του, θὰ ἱκανοποιεῖ ὀρθολογικὰ ὅλες τοὺς τὰς ἀνάγκες καὶ θὰ γίνῃ καὶ κύριον λόγον γιὰ τοὺς περιοικοὺς πληθυσμοὺς πηγὴν εἰσοδήματος, μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ συμπίλιωσις τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸ δάσος καὶ νὰ καλλιεργηθεῖ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς αὐτό. «Ἄν δὲν ἀλλάξῃ τὸ παραγωγικὸ καθεστῶς στὸν χωρὸν τῆς ὀρεινῆς Ἑλλάδας, ἂν δὲν βελτιωθοῦν οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς τῶν ὀρεινῶν, ἂν δὲν λείψουν οἱ διαφορὲς οἰκονομικὲς δουλειᾶς τῶν δασικῶν πληθυσμῶν ἐξ αἰτίας τῶν σημερινῶν ἀναχρονιστικῶν σχέσεων τῆς δασικῆς ἰδιοκτησίας, ἂν δηλ. δὲ λείψουν οἱ αἰτίαι, ποὺ τοὺς ἐξαναγκάζουν νὰ γίνονται καταστροφεῖς τῶν δασῶν, εἶναι ἀδύνατον μέτρα ἢ μετὰ φιλοδασικὴ μόνον προπαγάνδα. Ὁ Π. Κοντός, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἐιδικούς στὰ ζητήματα τῆς δασικῆς πολιτικῆς στὴ Χώρα μας, ἔγραφε: «Φιλοδασισμὸς μεταξὺ τῶν ἀγροτῶν, θεμελιωμένος ἐπὶ τῆς ἰδέας μόνον τοῦ πράσινου, ἀποτελεῖ νοσηρὸν ρομαντισμόν». (Π. Κοντός: Δασικὴ Πολιτικὴ, σ. 44).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΣΠΕΝΤΑΡΗΣ

(Συνεχίζεται)